

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 495. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760034368/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

man var særlig patriotisk: Man burde kaste sig ind i det – tænkte han – blive begejstret, være begejstret – rive med sig! Der er – som jeg sagde – Noget deri, noget bagved og over dette – men som blot bliver forfladet, forjasket paa denne Maade. Aa, var det store Øjeblik der – det, som *maa* komme! hvor man kunde falde med Ære – lære dem at falde med Ære! Den værste Død af alle er dog at lade sig trampe ihjel af Gæs!

Og som han lod sine Øjne løbe langs Rækkerne af de kulørte Lamper, opdagede han en Mand – en Skikkelse, som han flere Gange glimtvis havde set – en besynderlig lang, mager Mand, hvis Hoved syntes med et højt, stift Halsbind ligesom limet fast paa Kroppen. Og dette Hoved havde et skægløst, udtæret Ansigt, der smilede – smilede uhyggeligt i Lampernes grønne eller gullige Skær, medens Skikkelsen skød de kantede Skuldre ivejret og vrikkede med Hovedet i Takt – naar en patriotisk Sang eller et Udraab ret skar igennem.

Gerhard studsede: hvad har den Mand at bestille? – er han Lampist? – hvorfor lusker han frem og tilbage og kigger paa Transparenternes Gud og Konge og Fædreland? Se, han griner jo formelig – som var han den levende Død!

Gerhard gøs uvilkaarligt, lukkede Øjnene, og forestillede sig alle disse skikkelige Mennesker her stillet Ansigt til Ansigt med den store Afgørelse. Forsvar – Krig – Dræbning!

Mon Festkomiteen har tænkt derpaa?

Festkomiteen sad i et Drikketelt, hvor Gerhard traadte ind. Nogle af Herrerne var naive, følsomme Gemytter; andre var mere professionelle Forsvarsvenner; de drak alle godt – nogle Du's – klinkede – sang – holdt Taler Gerhard skulde have et Glas med; han blev bænket i Kredsen ved Bordet det var ham noget nær ligegyldigt, hvad han foretog sig; hans Indre var fyldt af Bitterhed og Vemod saa fyldte han yderligere paa med Champagne.

Ved et andet Bord sad et Selskab af yngre Mænd, Lieutenant Norden og hans Kammerater, civilklædte. Ogsaa de drak og var højrostede. Lieutenant Norden vendte Ryggen halvt til Gerhard

og syntes fortrædelig irriteret. Paa engang fo'r han op og sagde til en af Kammeraterne: Du skal passe paa dine Ord! Og Du skal passe paa – svarede Kammeraten – at Du ikke blir en fuldstændig Grillenfænger! Kom nu, mine Herrer; vi vil hen til Varietéen – vi vil hore la belle Annette – la belle chansonette. Ah! tout pour la patrie!

De brod leende op. Gerhard fulgte efter dem.

Der var ganske rigtigt et Variétéetheater – med Belysning – flagsmykket – et Orkester foran – og et henrykt Publikum paa Bænke og Stole under aaben Himmel. Mørke, alvorlige Træer som Ramme om det hele.

Og dér paa Scenen – Tribunen – i Rampens og Sidelampernes stærke Skær, pudret, malet, sminket, Haaret opsat med en koket lille »Schäferhat«, blændende Skuldre, Arme og Bryst, et storblomstret, kort Silkekostume i Rococo – lyserode, højhælede Stovler – elegant Fod – elegant Ben – yppig, indsmigrende, overgiven, dristig lige til Grænsen – eller udover dér stod Annette, vuggende i Hofterne, med Hænderne i Siden, fremgængende og kvidrende under et Fyrværkeri af Ojekast og Miner den franske Sang – det banalt-frivole og genialt-pudsérilige Vaas, som Gerhard og Annette sammen havde hort hin Aften ude i Champs Elysées.

Man klappede oredovende; man vilde vise, baade at man kunde Fransk og at man paaskønnede Kunstproduktionen som saadan og tillige som et privat Dameoffer paa Fædrelandets Alter. En ny Sang; denne syntes man dog at finde lidt vel dristig – især Gestikulationerne; men de unge Herrer raabte *bis* og kastede Smaabuketter. Annette nejede, smilede – bøjede sig meget dybt forover – kyssede paa Fingrene, med straalende Ojne – or af Kunstens Triumf hoppede ud, blev kaldt frem igen et Extrakouplet, fuldstændig meningsløst – ny Begejstring og endelig Sortie.

Der spillede et underligt Smil i Gerhards Ojne. Han rynkede Panden – denne Pande brændte af Champagnen. Ja, hun er en Kurtisane! tænkte han – hun er i sit Element her men hvorfor er jeg her? Er det for at være latterlig i disse Herrer's Ojne – latter-